

KRONIK

Grænser
for
religions-
frihed

Er det rimeligt, at en ansat i en forretning eller virksomhed ikke bliver oplyst om, at vedkommende i virkeligheden tjener penge til Scientology, under dække af begrebet religionsfrihed spørger dagens kronikør?

Af Cyril Malka
psykoanalytiker

Danskerne er nu en gang tolerante. Af og til så tolerante, at det grænser til lige gyldighed. Vi har en kort hukommelse og er meget sensationsprægede. Et emne behandles intenst i en periode, og så er det glemt. Når vi har debatteret det færdigt, vil vi glemme det, indtil vi igen bliver mindet om det.

Vi er så bange for at blive betragtet som intolerante, at vi er nået til det punkt, hvor mindretallet næsten altid har ret. Fordi går man efter et mindretal, så forfølger man. Går man efter flertallet, er det jo knap så alvorligt.

Og når man først har fundet ud af disse grundlæggende principper, ja, så kan man faktisk slippe af sted med næsten hvad som helst.

Se for eksempel: Vagttårnsselskabet forbyder deres medlemmer at stømme. Helt i orden; det er jo en religion. Men hvis jeg forhindrer min kone i at stemme, så er det andre mekanismer, som træder i kraft!

Forfulgte mindretal har vi omdt af. Både Vagttårnsselskabet og Scientology gør meget ud af at sammenligne sig selv med ofre for nazismen. Scientology ved at drage sammenligning imellem Nazitysklands forfølgelse af jøderne med visse restriktioner fra den tyske regering imod Scientologys virke og arbejdsmetoder. Vagttårnsselskabet ved at påpege, at Jehovas Vidner er blevet forfulgt af Nazityskland, mens de behændigt glemmer at fortælle, at dette var efter, at Vagttårnsselskabet forsøgte at samarbejde med Hitler i 1933 ved at ride med på den antijødiske bølge.

Karin Høgh har haft nogle meget interessante artikler i Kvindernes Fagblad og Aktuelt og en serie indslag i P1's arbejdsmarkedsprogram. Hun afslører, hvordan flere scientologer, der driver rengøringsfirmaer, ikke oplyser deres ansatte om deres tilhørsforhold til Scientology. De bryder sig ikke om, at deres ansatte er medlemmer af fagforening og at der bydes disse mennesker noget specielle arbejdsvilkår. Flere af selskabene betaler ikke mindstelønnen, nogle kræver en bøde på 500 kroner, hvis man

forlader sit job inden for det første år, og tidligere scientologer sammenligner ansættelsesforholdene med de forhold, man er ansat på, når man vier sit liv til Scientology-organisationen. Har nogen inden for arbejderbevægelsen taget sig af den kamp? Skulle vi ikke få orden på den slags sager, før vi begynder at slås om 5 eller 6 ugers ferie? Ville man have været lige så passiv, hvis disse firmaer ikke havde været under Scientology, men McDonalds?

Er der tale om enkeltstående tilfælde?

Nej... Mange religiøse bevægelser har den slags metoder.

Vagttårnsselskabet, for eksempel, har en hel styrke, som arbejder gratis for dem (imod kost og logi og en beskedent sum lømpepenge).

Kommer man med indsigelser, bliver man stillet over for en sammenligning med de frivillige inden for Røde Kors, DSU eller spejderbevægelsen.

Men er der tale om det samme?

Nej! Og det er her, vi ikke altid er

klar over forskellen. I samtlige disse bevægelser foregår der det, jeg vil kalde for samfundsnedbrydende virksomhed.

Dvs. at de pågældende medlemmer ikke bliver bedre borgere af dette. De melder sig ind i Jehovas Vidner eller Scientology, og melder sig ud af Danmark. Når/hvis de en dag ikke lever op til pågældende bevægelses regler eller krav, bliver de kylet tilbage til »Danmark«, som så skal rette op på de sorgelige rester.

Udover at disse sekter forhindrer deres medlemmer i at blive organiserede, og i at udføre ting i samfundet uden om organisationen (hvad enten den så kaldes Sea Organisation eller Vagttårnet Holbæk), samt udnytter dem groft ved at underbetale dem, benytter sekten sig af kontakten til omverden til at hverve medlemmer.

Her er det så pudsigt, at Scientology (i modsætning til Jehovas Vidner) ikke er interesseret i at fortælle deres ansatte, at firmaet er styret af en scientolog. Dette gælder for eksempel rengøringsfirmaet Den hvide Rose (Amager), Den hvide Orkan og Din Rengøring (Rødovre), som alle ledes af

folk, som er medlemmer af Scientology og i øvrigt benytter sig af Scientologys principper ved ansættelse og til at drive forretning.

Men McDonalds kan for eksempel ikke gemme sig bagved deres kulturelle frihed, kan de? Og hvordan reagerer man, hvis nogen på en arbejdsplads er medlem af en såkaldt »gul« fagforening?

Deraf spørgsmålet: Er vi ikke ved at blive så små egoister, at vi koncentrerer os om vores velvære og glemmer, at der rent faktisk er temmelig mange steder i dagens Danmark, hvor man byder folk dårlige kår, og disse bliver overset, fordi man udnytter begrebet »religionsfrihed« til at gemme sig for samfundets regler?

Hvor langt skal vi strække os? Er det rimeligt, at en ansat i en forretning ikke bliver oplyst om, at han i virkeligheden tjener penge til Scientology? Når man, ved at arbejde der, direkte eller indirekte støtter en bevægelse, som både er kontroversiel og ofte debatteret? Vi kan blive enige om, at vi alle har en vis religionsfrihed. Men når pågældende religion kræver eller fører til, at de ansatte behandles på en bestemt måde, når det fører til en bestemt personalepolitik, vil det så ikke være rimeligt, at de kan få det at vide?

Men hvor mange sager foregår der her i landet, hvor vilkårene for diverse religiøse bevægelser er så meget mere lempelige? Hvad foregår der, og hvor langt går disse bevægelser? Hvad vil det betyde for os i disse EU tider med den bevægelsesfrihed, der efterhånden kommer i Europa?

Skal vi læne os tilbage og lade tingene ske, fordi de for det første bliver for store og uoverskuelige, og for det andet fordi man kan gemme sig bag ordet »religion«?

Og hvornår vil folk forstå, at der ikke blot er tale om et religiøst problem, som kan efterlades til diverse kristelige organisationer, men rent faktisk et problem, som på længere sigt kan få et katastrofale følger for vores samfund?